

[Poul Sørensen.]

Så har jeg et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Jeg vil først sige — også på baggrund af det ærede medlems andet indlæg — at det er uhyre vanskeligt for oppositionen at føre en sådan debat, når det store regeringsparti udpeger det ærede medlem hr. Hans Rasmussen som den, der skal give besked.

Jeg har forstået det af det ærede medlem stillede dagsordensforslag sådan, at der henstilles, at man skaber ro om spørgsmålene, og at man så senere kan se på dem. Jeg vil derfor spørge det ærede medlem, om det forholder sig sådan, at det ærede medlem, hvis forhandlingerne mellem arbejdere og arbejdsgivere bryder sammen, vil være med til at klare situationen ved enten at gå ind for at ophøje mæglingforslaget til lov eller gå med til en voldgiftsordning som den foreslåede. Nu står vi i en passage, hvor strejkerne er i fuldt flor, og jeg synes, det vil være rimeligt og rigtigt efter de bebrejdelser, vi har modtaget fra det ærede medlem i anledning af det initiativ, vi her har taget, at vi får at vide, om det forholder sig sådan, at det ærede medlem, hvis det andet bryder sammen, da vil stille sig her som anbefaler af, at konflikten afsluttes ved, at mæglingforslaget ophøjes til lov. Det er, synes jeg, en ganske væsentlig ting.

Må jeg ligeledes til belysning af den baggrund, vi andre har for bedømmelsen af, hvad vi kan vente os, hvis vi ikke får noget positivt ud af denne situation, sige, at det, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen som formand for en stor fagforening — det havde det ærede medlem hr. Axel Kristensen også fat på — lader strejken brede sig ud over de rammer, den foreløbig har været holdt inden for, gør, at man står stærkt. Det er det ærede medlem og ingen tilfældig mand, der gør det. Det ærede medlem, socialdemokratiets ordfører ved debatten i dag, har nu meddelt, at han har accepteret — selvfølgelig, det må han gøre — at man har til hensigt ud over hele samfundet, det øvrige erhvervsliv, at lamme virksomheder, som ellers kunne trives i øjeblikket. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, som jeg kender så godt, om han har den opfattelse, at denne form

for at erklære strejke er en rimelig baggrund for at skabe tillid hos den opposition, som i dag står ængstelig over for det, som venter os forude. Jeg mener nej. Jeg synes i hvert fald, vi er nået så vidt, og jeg håber også, at offentligheden har fået den opfattelse af debatten mellem oppositionen og regeringen, at det er klart, at vi er gået i byen med den ene bestemte opgave at få standset disse urimelige strejker med det samme, helst i løbet af et døgn, som folketinget tidligere har gjort det. Det skal der ikke være tvivl om, og derfor har jeg her i mit andet indlæg villet gentage, at således er det.

Til bedømmelse af hele situationen vil jeg gerne citere, hvad H. C. Hansen sagde under den debat, vi førte i 1956 om det samme store og alvorlige problem for vort land. H. C. Hansen sagde dengang:

„Er det tænkeligt, at vi står i en situation, hvor de to store organisationer, de to stærke økonomiske faktorer, kan gøre hinanden skakmat i en konflikt, selv om den måske skulle komme til at løbe i 8 eller 10 eller 12 uger? Jeg ved ikke, om det er tænkeligt; jeg tror ikke, det er det, men jeg ved én ting: at der midt ind i dette billede også må komme det, der berører det samfundsmæssige, vort fælles ansvar for det lille land, som nu engang skal eksistere, og hvor vi skal eksistere, hver eneste én af os, og her ligger der et ansvar ud over det øvrige, som vi må tage.“

Jeg ved godt, at man fremfører — det har man også gjort ved denne lejlighed — at det er politisk spilfægteri, eller hvad man nu kalder det, at oppositionen har fremsat sit forslag om, at strejkerne skal standses, helst i dag. Så har vi dog i hvert fald et klart udtryk for, hvorledes den daværende statsminister dengang optrådte her i tinget, og hvorledes han talte til befolkningen, og det har jeg gerne villet bringe med ind i overvejelserne, idet jeg udtrykker håbet om, at man stadig væk må kunne finde forståelse for, at disse urimelige strejker og dermed også de strejker, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har bebudet over for det øvrige erhvervsliv, falder til jorden ved en handling, som kan foretages af folketinget i løbet af 24 timer.